

ΤΟ ΧΡΥΣΙΟΝ.

«Χρυσίον, τί ἤθύνασο νὰ πράττης;
Καί τί πράττεις!»

A. BYZANTIOS.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Φέρετε φῶτα, ἅς ἀναφθῶσι λαμπάδες, ἅς λαμπρυνθῇ ὁ πτωχὸς οὗτος κοιτῶν, ἅς ἀνατεῖλῃ ἡμέρα ἐν αὐτῷ! Ἰσως τότε ἀναγνωρίσῃ ἐν τῇ ὑστάτῃ στιγμῇ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου υἱοῦ γραμμὴν τινα τῶν ἰδίων σπλάγχνων αὐτῆς ἢ ἐλκεσινὴ μήτηρ, ἴσως τότε ὑπὸ τὸ πολὺ φῶς ἀναγνωρίσῃ ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου ἀνδρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδίου αὐτῆς συζύγου ἀκμαίου ποτὲ καὶ προσφιλοῦς.

Μάτην. Οὐδεμία ἀκτίς· ἀλλὰ σκότος εἰς τὸν νοῦν τῆς γραφῆς, σκότος εἰς τὴν συνείδησιν, σκότος εἰς τὸν κοιτῶνα. Ἡ σκοτία εἶναι ἡ θήκη, εἶναι ἐνέδρα τοῦ θανάτου.

Πένθιμος εἰμαρμένη, ὀλίγος χρόνος ν' ἀποσβένῃ ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ αὐτῆς τῆς μητρὸς τὴν μορφήν καὶ τοὺς χαρακτῆρας υἱοῦ!

Ἡ γραῖα εἰσῆλθεν ὅλη, εἶδε τὸν κοιμώμενον ἐν πλάτει.

Ὁ υἱὸς ὑπετραύλισεν ἀσυλλήπτους φράσεις βαθέος ὕπνου καὶ ζωηρῶν ὀνείρων.

Ἡ ὕκτινα ἐχύθη κουφοπετῆς, ὁ πέλεκυς κατέβη ἀνίλεως.

Τὴν πρωτὰν, εἰς τὰς πρώτας τῆς ἡμέρας αὐγᾶς, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ξενισθέντος ἤρχετο πρὸς τὸν οἶκον τῶν γερόντων. Παρεπομένη θεραπαινὶς καὶ ὁ μικρὸς τῆς ἀδελφῆς υἱός, ἐκράτουν εἰς πλατέα κἀνεα πολλὰ καὶ εὐφρόσυνα γλυκύσματα, ἅτινα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα ἠτοίμασεν ἡ ἀδελφὴ ἵνα, φέρουσα πρὸς τοὺς γονεῖς, συγχαρῇ καὶ ἐορτάσῃ μετ' αὐτῶν τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἐλευσιν!

Φαῖδροι καὶ διακοπτόμενοι γέλωτες ἀντήχησαν ἔτι ἀπὸ τῆς κλίμακος. Ἡ φιλάδελφος κόρη ἤρχισεν ἀναφωνοῦσα εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια. — Ἡ μήτηρ κατεγίνετο νὰ σκεπᾶσθαι διὰ πέπλων τὸ θῦμα καὶ τὸ πλημ-

μυροῦν αἷμα, ἀλλ' ἀφῆκε ταῦτα καὶ προέβη πρὸς τὴν ἐρχομένην κόρην. Εἰς τὰς χαριέσσας αὐτῆς φωνὰς ταραχθεῖσα: διὰ ποῖον, εἶπε, λαλεῖς;

«Πῶς, ἀπήντησεν ἡ θυγάτηρ μειδῶσα, δὲν ἦλθεν ἐδῶ ὁ ξένος;»

Ἡ μήτηρ ἔστη ὠχρὰ ὡς τὸ σάβανον. Ἡδυνήθη νὰ ἐναρθρώσῃ: «Ποῖος ξένος;» «Ξένος! Ὁ πονηρὸς, ἐφώνησεν ἐνθακυρὸς καὶ φιλοῦσα τὴν μητέρα ἀκράτητος ἡ κόρη, σὰς ἀπατᾷ! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδελφός μου!»

Εἰς μίαν ἔτι κραυγὴν αἱ γυναῖκες ἀμφότεραι ἔπεσαν κατὰ γῆς.

Ὁ δίκαιος γέρον ἐκοιμᾶτο ἔτι, ἡγρόπναι δμως ὁ Θεός. Ὄταν δ' οὗτος τιμωρῇ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐαὶ τῷ ἐγκληματίσαντι! Ὁ μιᾶρος τοῦ χρυσοῦ ἐρως, τὸ φοβερόν πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν ξενίαν ἐγκλημα ἐτιμωροῦντο ἵνα ἀποκαλυφθέντος ὅτι ἡ δολοφόνος ἦτο μήτηρ τοῦ θύματος!

Ὁ Ὁρέστης πάλαι εἶχε δίκαιον.

VII.

Ἰδδινεν ὄρος, εἶτα δέ...

Εὐτυχῶς δηλαδὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα, παρηγόρως ἔτι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑρμιονίδος Κ. Ἰω. Μιλησιεὶς διέψευσε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο καὶ ἀνωτέρω πλάσμα τῆς φήμης.

Δικαίως καὶ ἀληθῶς.

Τοιοῦτος τοῦ χρήματος ἔρως ἀνόσιος, τοιαύτη τῆς ἐστίας ἀνηλεὲς παραβίασις, ἐν τῇ αἰθρίᾳ ἡμῶν καὶ ἐλεήμονι καὶ λιτῇ πατρίδι ἦτο ἀδύνατον νὰ γείνη οὐδ' ἐγένετο.

Σ Ν. Β.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Β'.

ΜΑΡΘΑ — ΙΟΝΗ.

Εἰς πάντας τῆς ὑψηλίου τοὺς τόπους ὅπου ὑπάρχει θέατρον, μετὰ τὰς πρώτας μελοδράματός τινος παραστάσεις, ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ συρρῇ ἀφθονώτερος, διότι τότε ἐγγονεῖ κάλλιον, διότι τότε αἰσθάνεται καὶ